

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 224 - Barcelona - abril 1961

Preu. 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ondes curtes de 26, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Emissions matinals i de sobretaula del diumenge: 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EN EL 25^E ANIVERSARI DE LA FUNDACIO DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

El 23 de juliol del 1936, uns dies després d'esclatar la sublevació feixista, es va crear a Barcelona el Partit Socialista Unificat de Catalunya fusionant quatre partits obrers: El Partit Comunista de Catalunya, la Unió Socialista de Catalunya, la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Català Proletari.

La constitució del Partit Socialista Unificat de Catalunya és un esdeveniment capital en la història del moviment revolucionari i democràtic de Catalunya. Fins el 23 de juliol del 1936 no existia a Catalunya un partit marxista-leninista de masses. El proletariat català, ampliament organitzat en sindicats de classe i amb magnífiques virtuts revolucionàries, forjades al llarg de quasi un segle de lluites incessants i heroiques, seguia en gran majoria sotmès a la influència de l'anarquisme i dels partits de la petita burgesia.

La Revolució Socialista russa d'Octubre del 1917 va desvetllar a Catalunya grans simpaties i, en crear-se la Internacional Comunista l'any 1919, la C.N.T. acorà d'adherir-s'hi ensems que a la Internacional Sindical Roja. Però els grups específics anarquistes van aconseguir més tard apartar la C.N.T. del camí que havia emprés i van frustrar una gran oportunitat de dur a terme en gran escala la fusió del moviment obrer de Catalunya amb la teoria revolucionària del socialisme científic.

La labor de la Federació Catalano-Balear del Partit Comunista d'Espanya en la dècada dels anys 20 i la maduració ideològica del Partit Comunista d'Espanya en el seu conjunt determinaren la formació, en 1932, del Partit Comunista de Catalunya, que fou la premissa fonamental per a un partit marxista-leninista de masses.

La necessitat del moviment obrer i revolucionari de Catalunya de comptar amb una poderosa avantguarda marxista-leninista es va manifestar amb caràcter dramàtic el 6 d'octubre del 1934, quan, mentre els dirigents anarquistes es pronunciaven contra una acció capital en defensa de la democràcia i de les conquestes obtingudes per la classe obrera durant la República, la coalició de partits republicans que integrava el Govern de la Generalitat va capitular sense lluita i va deixar sense direcció les masses populars, que s'havien preparat per a fer front a la reacció.

Un cop més es constata la incapacitat de l'anarquisme per a dirigir la lluita

ta revolucionària del proletariat i un cop més a burgesia — en aquest cas la petita i mitjana burgesia —, per por de la classe obrera, se sotmetia als dictats de la reacció oligàrquica malgrat que s'hi jugava l'existència mateixa de les institucions i llibertats nacionals que, d'ésser certes llurs afirmacions públiques, constituïen la raó d'ésser dels partits polítics d'aquesta mateixa burgesia.

Així es va confirmar la tesi leninista que en els països capitalistes arribats a l'època imperialista amb fortes reminiscències feudals, el proletariat ha d'ésser el dirigent de la revolució democràtico-burguesa, i que en aquests països la classe obrera és l'única força realment nacional, l'única, els interessos de classe de la qual coincideixen plenament amb els interessos de la nació.

L'assimilació dels ensenyaments del moviment d'octubre per la classe obrera catalana va impulsar malgrat la repressió el desenrotllament dels diversos partits obrers de tendència marxista i va posar a l'ordre del dia la necessitat de la fusió de tots ells en una sola organització.

La celebració i el plantejaments dels VII Congrés de la Internacional Comunista, el prestigi de la Unió Soviètica i la justa política del Partit Comunista d'Espanya van influir poderosament en aquest sentit.

A finals del 1935 es va crear un Comitè d'Enllaç entre els quatre partits fundadors del P.S.U. de Catalunya, comitè que va unificar els esforços de tots ells en la gran campanya per l'amnistia, en la lluita per la formació del Front Popular i en la batalla electoral que va donar el triomf a les esquerres el 16 de febrer del 1936.

El mes d'abril del mateix any es van fusionar les Joventuts Socialistes i Comunistes de tot Espanya creant la Federació de Joventuts Socialistes Unificades. Com a part integrant d'aquest procés, les organitzacions juvenils dels quatre partits catalans van fusionar-se també en una sola organització, la J.S.U. de Catalunya.

La integració dels sindicats de la C.G.T.U. a la U.G.T. arreu d'Espanya, a finals del 1935, va ésser seguida a Catalunya de la reincorporació de la U.G.S.O. a la U.G.T. i de l'adhesió de diversos sindicats autònoms com el de periodistes, el CADCI i més tard els Sindicats de Sabadell que, uns anys abans, s'havien separat de la C.N.T.

El Comitè d'Enllaç dels quatre partits preparava el Congrés d'unificació per a finals d'agost del 1936, però les urgents tasques plantejades per la sublevació feixista determinaren que el 23 de juliol es decidís la constitució del P.S.U. de Catalunya.

En compliment dels acords anteriors dels partits que es fusionaven, el P.S.U. va ésser fundat a base dels principis teòrics, polítics i d'organització marxista-leninistes, principis que la I Conferència Nacional del Partit va ratificar un any després. El P.S.U. va sorgir, doncs, a l'arena política com un partit nacional català, com el partit polític de la classe obrera catalana, guia i organitzador del moviment progressiu i revolucionari del poble de Catalunya en la lluita per l'enderrocament del règim dels capitalistes i terratinents, per la transformació socialista de la societat, pel comunisme.

El P.S.U., hereu i continuador de les riques tradicions combatives de la classe obrera catalana, va proclamar el seu caràcter internacionalista adherint-se des de la seva fundació a la Internacional Comunista a través del Partit Comunista d'Espanya.

Conseqüent amb la seva ideologia marxista-leninista, el P.S.U. va considerar des dels seus orígens que els obrers catalans formen una única i mateixa classe amb els obrers de la resta d'Espanya. El P.S.U. establí i manté relacions de germanat amb el Partit Comunista d'Espanya, amb el qual actua com si fos en realitat un sol Partit. El P.S.U., d'acord amb el principi leninista que en un Estat ha d'haver-hi un sol Partit Comunista, ha proclamat reiteradament que, quan les circumstàncies de la lluita ho aconsellin, mantenint i reforçant el seu caràcter nacional català, s'integrarà en el Partit Comunista d'Espanya.

En constituir-se el P.S.U., els quatre partits sumaven en total uns sis mil militants. Un any més tard, el nostre Partit comptava ja amb més de 60.000 afiliats organitzats i tenia una influència decisiva en la U.G.T. de Catalunya, la Unió de Rabassaires, la Unió de Dones, les Joventuts Socialistes Unificades i altres organitzacions de masses que totalitzaven cenars de milers d'afiliats.

Als pocs mesos de la seva naixença, la immensa majoria dels militants del P.S.U. estava formada per homes i dones procedents dels medis cenetistes i dels partits

613
3-V.6

nacionalistes i joves antifeixistes que no havien militat mai en cap partit, que van venir al P.S.U. atrets per les seves justes posicions polítiques i conscients que entraven en el Partit dels comunistes catalans. Aquest fet va contribuir poderosament a soldar de manera indestructible la unitat segellada el 23 de juliol del 1936 i a què fracassessin els intents que han fet alguns dirigents dels antics partits per desviar-lo de les posicions marxistes-leninistes i per transformar-lo en un partit petit burgès.

Gràcies a la formació del P.S.U., la

classe obrera va ésser a Catalunya, igual que a la resta d'Espanya, el baluart més ferm de la resistència a la sublevació feixista i la força impulsora de les transformacions democràtiques que tingueren lloc en el període de la guerra.

El P.S.U. fou a Catalunya el propulsor i organitzador principal de l'Exèrcit regular, de la indústria de guerra, de la mobilització de tots els recursos i energies nacionals en la lluita contra els sublevats.

Al mateix temps, el P.S.U. va defensar decididament els pagesos pobres i mitjans, els petits comerciants i industrials i altres

grups socials no proletaris enfront de les exaccions i de les collectivitzacions forçoses dels trotsquistes i de diversos grups anarquistes.

El P.S.U. també va ésser el lluitador més conseqüent per la unitat de totes les forces antifranquistes enfront de l'enemic comú.

El P.S.U. va preparar i educar milers de quadres per a l'Exèrcit, la indústria, l'agricultura, els transports, l'ensenyament, la sanitat, l'administració pública, etc., demostrant la seva capacitat com a partit de Govern.

EL P.S.U. AVANTGUARDA DE LA CLASSE OBRERA I DEL POBLE DE CATALUNYA EN LA LLUITA PER LA DEMOCRACIA

Esdevinguda la derrota, el Partit va assumir pràcticament sol la tasca de reorganitzar la lluita de la classe obrera i del poble de Catalunya.

Malgrat la repressió que va seguir l'entrada de les tropes vencedores, el partit es va refer ràpidament en la clandestinitat i va iniciar la resistència.

Els militants del P.S.U. que es veieren obligats a exiliar-se, van considerar que la lluita continuava i seguiren i segueixen dedicant-hi llurs millors energies. Nombrosos comunistes catalans tingueren una participació heroica en la lluita contra els exèrcits hitlerians a França, a la Unió Soviètica i en altres països. Molt d'altres, malgrat el terror feixista, tornaren clandestinament a Catalunya per a reforçar el Partit i la lluita popular contra la dictadura.

La tasca tenaç i heroica d'esclariment polític, de propaganda i d'organització desenrotllada pels comunistes i altres lluitadors d'avantguarda — i les victòries de la coalició antihitleriana als fronts — van fer que la classe obrera i el poble comencessin a recobrar la confiança en llurs pròpies forces.

Les petites accions dels primers anys obriren pas a lluites de gran envergadura. L'any 1946 es van produir vagues generals a Mataró i Manresa i, els primers mesos del 1947 van parar el treball més de 30.000 obrers tèxtils de Barcelona.

Seguint el consell del nostre Partit, els obrers de moltes empreses presentaren candidats propis en les eleccions sindicals del 1950, en les quals, malgrat les pressions i trampes oficials, sortiren elegits centenars d'enllaços revolucionaris, representants autèntics de llurs companys de treball. A partir d'aquest moment es van generalitzar en fàbriques i tallers les lluites reivindicatives, el desenrotllament de les quals va engendrar i va fer possible el boicot dels transports urbans i la vaga general de març del 1951 a Barcelona.

El P.S.U. va ésser l'única força política que, en tant que tal, va participar a la preparació i desenrotllament de la vaga general de Barcelona de març del 1951 que, com digué Dolores Ibàrruri, obrí una nova etapa en la lluita del poble espanyol.

Març del 1951 marca el pas de la lluita popular a l'ofensiva i el començament de la descomposició oberta del règim. Després de març del 1951 la Dictadura s'ha vist obligada a batre's en retirada: s'han succeït les grans vagues obreres de Barcelona d'abril del 1956 i març del 1958, el boicot durant onze dies consecutius dels transports urbans de Barcelona de gener del 1957, la Jornada de Reconciliació Nacional de maig del 1958 i l'assaig de Vaga Nacional Pacífica de juny del 1959; les lluites dels estudiants de novembre del 1956 i de gener i febrer del 1957, les magnífiques

accions dels advocats, els escriptors i altres intel·lectuals per l'amnistia, contra la censura i en defensa de la llengua catalana; s'han registrat, en ri, nombroses lluites dels treballadors de la ciutat i del camp que jalonen l'avanç vers el combat generalitzat de tot el poble per la democràcia.

Els acords del Primer Congrés del P.S.U., celebrat el mes d'octubre del 1956, exerciren una influència important en l'ulterior ascens de la lluita popular a Catalunya.

El I Congrés marcà una fita elevada en el procés de formació ideològica que ha fet del P.S.U. un autèntic partit marxista-leninista. S'hi va constatar que el Partit havia superat victoriosament les influències ideològiques nacionalistes i socialdemòcrates que va heretar en fundar-se. Els seus militants veterans aparegueren en el Congrés fosos amb els joves militants en un mateix afany de perfeccionar llur formació comunista. El Congrés va condemnar el culte de la personalitat i va corregir les transgressions que s'havien comès en l'aplicació dels principis leninistes d'organització i de direcció del Partit.

Les tesis polítiques aprovades en el I Congrés contenien un conjunt de directrius que han guiat posteriorment la lluita de les masses populars de Catalunya per llurs reivindicacions econòmiques, per les llibertats democràtiques i nacionals, per l'amnistia, per la pau i la independència d'Espanya.

El I Congrés va ratificar la posició tradicional del P.S.U. de defensa del dret del poble de Catalunya a la lliure autodeterminació i la nostra voluntat de marxar junt amb els altres pobles hispànics en la lluita per una Espanya veritablement democràtica, en la que trobin satisfacció les aspiracions socials i nacionals del nostre poble.

El I Congrés confirmà ensems la nostra política d'unitat de la classe obrera, d'aliança obrera i pagesa, d'unitat de totes les forces polítiques antifranquistes.

La política de reconciliació nacional, formulada pel Partit Comunista d'Espanya en la seva Declaració de juny del 1956 i aprovada pel I Congrés del P.S.U., ha contribuït a cobrir la fossa que des del començament de la guerra civil dividia els espanyols en dos bàndols irreconciliables, ha facilitat el reagrupament de les forces socials i polítiques que desitgen trobar una via pacífica per al desenrotllament democràtic del país. La política de reconciliació nacional ha exercit i exerceix una influència decisiva en el progressiu afèbliment de la dictadura, en el creixement de les forces d'oposició i del moviment de masses.

En el curs dels dos darrers anys, els comunistes hem invitat reiteradament les altres forces polítiques d'oposició d'esquerra i de dreta a establir un acord en

vistes a l'organització d'una vaga nacional pacífica, acompanyada de grans manifestacions de masses com la forma més ràpida i viable per a acabar amb la dictadura sense nous conflictes sanguinants. Pensem que un tal acord — que respectaria la independència de les diverses forces polítiques i no representaria al·l' compromís previ que acceptar la legalitat, que s'establís mitjançant eleccions lliures — permetria de reunir un grup de personalitats capaç d'assumir en un moment donat les funcions de Govern Provisional.

Els comunistes hem declarat i declarem la nostra disposició a recolzar un Govern provisional que inclogui en el seu programa d'acció les mesures següents:

«Restabliment de totes les llibertats democràtiques, sense discriminació de cap mena; amnistia general per als presos i exiliats polítics, extensiva a totes les responsabilitats derivades de la guerra civil en ambdós camps contendants; abolició de la pena de mort; millorament de les condicions de vida dels obrers, pagesos, empleats i funcionaris i de les masses populars en general; política exterior favorable a la coexistència pacífica; i eleccions constituents, amb plenes garanties democràtiques, perquè el poble espanyol pugui escollir lliurement el règim que prefereixi».

Els comunistes hem proclamat i proclamem la nostra disposició a discutir altres propostes o punts de vista orientats a acabar amb la dictadura i la nostra voluntat de col·laborar també demà amb socialistes, cenetistes, republicans, nacionalistes, catòlics i altres grups obrers i democràtics en la lluita per la consolidació i el desenrotllament de la democràcia.

El programa del Partit Comunista d'Espanya, elaborat en el VI Congrés amb la participació d'una forta delegació del P.S.U., conté les mesures que poden donar solució, en els marcs de la democràcia parlamentària, als problemes econòmics, socials i polítics que angoixen els pobles d'Espanya.

Les solucions que proposa el programa del Partit Comunista d'Espanya — entre les quals figures la realització d'una profunda reforma agrària, l'aplicació de mesures que limitin el poder dels monopolis, el millorament de les condicions de vida de les masses treballadores i el reconeixement del dret dels pobles de Catalunya, Euzkadi i Galícia a la lliure autodeterminació — permetrien la formació d'un Estat multinacional modern, veritablement democràtic. Les esmentades solucions corresponen enterament a l'interès de la classe obrera i del poble de Catalunya i ofereixen la base per a establir una col·laboració duradora entre els partits obrers i democràtics dels pobles d'Espanya.

Els comunistes desitgem també marxar pacíficament vers el socialisme en col·laboració amb altres forces. El Programa del

Partit Comunista d'Espanya s'hi refereix amb els següents termes :

«... l'Estat i la democràcia socialistes es podrien basar a Espanya en un sistema parlamentari, amb pluralitat de partits polítics, representants de les diverses classes i capes interessades en la realització del socialisme».

Certament, els comunistes preveiem igualment la possibilitat de passar al socialisme per vies no pacífiques en el cas que les classes explotadores recorrin a la violència, però tant per una via com per l'altra desitgem que sigui en col·laboració amb els altres grups obrers i democràtics.

Si les altres forces democràtiques són fidels als interessos del poble, ens unirem avui per a posar fi pacíficament a la dictadura, anirem junts demà per tal de dur a terme la revolució democràtico-burguesa i junts construirem després el socialisme.

Amb motiu del seu XXV Aniversari, el P.S.U. envia una salutació fraternal als diferents grups i organitzacions de l'oposició antifranquista de Catalunya i els invita de nou a establir un acord amb visites a acabar pacíficament amb la dictadura del general Franco.

El P.S.U. desitja fervorosament que desapareguin els prejudicis anticomunistes que mantenen certs grups de l'oposició en una actitud passiva, d'espera, que és la causa principal de la supervivència del règim franquista.

D'altra banda, l'orientació dels dirigents de certs grups d'oposició a crear una coalició sense comunistes facilita les manobres de la dreta monàrquica i dels agents de l'imperialisme, tendents a resoldre la crisi de la dictadura mitjançant un canvi per dalt, sense la participació del poble, que seria la prolongació amb altres formes del règim existent.

Oposant-se als vets i exclusives anticomunistes, el P.S.U. defensa ensems els drets de la classe obrera i l'única via que pot conduir realment a la victòria democràtica.

El P.S.U. considera que l'ampliació de la unitat per la base, mitjançant el desenrotllament de les accions de masses, contribuirà decisivament a fer que s'estableixi un acord entre els partits i grups polítics antifranquistes.

La creació de formes d'organització del moviment de masses entre totes les capes de la població constituirà d'altra banda el millor mitjà per a suplir la carència que pot resultar de l'entossudiment anticomunista de certs líders polítics.

En el desenvolupament i l'estructuració del moviment de masses està, doncs, la millor garantia del triomf i de la consolidació de la democràcia.

LA DESCOMPOSICIO DE LA DICTATURA I EL DESENROTLLAMENT DEL MOVIMENT DE MASSES

Avui hem a commemorar el XXV aniversari del P.S.U. en un moment en què s'estan acumulant a Espanya els símptomes característics d'una crisi revolucionària.

Durant l'any 1960 la vida econòmica del país s'ha vist durament afectada per l'aplicació del Pla d'Estabilització. La Renda Nacional ha disminuït d'un 7,5 per cent i el seu repartiment ha sofert un nou retoc favorable a l'oligarquia financera.

Tal com ho confessen les publicacions econòmiques, l'any 1960 ha estat per a la banca «el millor any de la seva història», la qual cosa significa que les altres capes de la població, especialment la classe obrera, han vist disminuir llurs ingressos en proporcions més grans que les del descens de la Renda.

Les perspectives econòmiques per a enguany són igualment angoixoses. Després d'un any agrícola prou dolent, les condicions en què s'ha fet la sembra de cereals fan preveure una altra mala collita, ço que restringirà encara més el mercat interior. I puix que tot indica que les exportacions — que en 1960 evitaren que es produís un colapse en algunes indústries — no es podran mantenir al mateix nivell, cal esperar que la depressió econòmica es prolongui encara durant molt de temps.

Aquesta situació econòmica enfronta cada dia amb més violència el conjunt de la població contra l'oligarquia dominant i precipita la descomposició del règim.

Dintre mateix del Govern existeix una profunda divisió sobre el camí a seguir i, mentre uns ministres reclamen que s'abandoni la política d'estabilització, altres exigeixen que s'apliqui d'una manera més conseqüent.

En el medis de la burgesia existeix una gran indecisió que es reflecteix en el baix nivell de les inversions. Antoni Robert, un dels economistes oficials més destacats digué recentment a Barcelona que la indecisió de la burgesia es deu «al fet que no sap el que passa ni el que va a passar».

ço que equival a dir que la burgesia desconfia del futur del règim.

La incertitud i el descontentament de la burgesia i altres capes no proletàries de la població es manifesta políticament en l'extensió i la radicalització de l'oposició antifranquista en els medis catòlics, en la intensificació de la lluita dels estudiants i intel·lectuals, en les protestes pageses en l'activització dels grups polítics liberals i demòcratacristians.

En aquest ordre, la lluita dels estudiants de Barcelona contra l'Opus Dei, a finals de gener darrer, és particularment significativa.

L'Opus Dei, que ha estat suplantant la Falange en els llocs clau de l'aparell dictatorial, aparegué durant un temps als ulls de certs nuclis burgesos com una possibilitat de transformació interior del règim.

Però aquestes il·lusions no trigaren a dissipar-se. El predomini de l'Opus va agreujar encara més la situació econòmica i va fer més odiosa i intolerable la dictadura del general Franco.

La lluita dels estudiants de Barcelona — dirigida no solament contra els energúmens que provocaren els incidents del 23 de gener en la Facultat de Dret, sinó principalment contra l'actuació política de l'Opus — demostra que la burgesia no monopolista, igual que la resta del poble, no es conforma amb la substitució d'una camarilla franquista per una altra, sinó que vol que se substitueixi el règim dictatorial.

La lluita dels estudiants contra l'Opus és al mateix temps un índex de l'ascens del moviment de masses, que s'observa dintre i fora de la Universitat.

La classe obrera, que va resistir amb èxit l'ofensiva desfermada contra ella pels patrons emparats en la política d'estabilització, ha passat novament a l'ofensiva.

A partir de les eleccions sindicals de setembre-octubre darrers, assistim a un nou auge de les accions reivindicatives a les fàbriques i tallers.

La lluita obrera s'estendrà encara més

els mesos pròxims, quan s'imposin a les empreses els reglaments interiors decretats recentment pel Govern amb el fi d'intensificar els ritmes de treball i l'explotació dels treballadors.

L'obligació establerta pel decret que una part del reglament se sotmeti en cada empresa a la consideració del Jurat, dona als treballadors la possibilitat de reclamar per via legal l'augment dels salaris i altres reivindicacions.

Si els vocals dels jurats d'empresa i els obrers més combatius es posen d'acord en cada indústria o en cada ciutat per tal de presentar reivindicacions comunes, la discussió dels reglaments pot permetre d'arrencar a les empreses i al Govern algunes millores. En el curs de la lluita es poden crear comissions unitàries a les fàbriques, enfortir el moviment d'oposició sindical i establir condicions favorables per tal de dur a terme grans accions de caràcter general.

La campanya a favor de l'amnistia per als presos i exiliats polítics, que ja uneix en l'acció comuna desenes de milers de persones de distintes ideologies i de la més diversa condició social, està en camí de convertir-se en un gran moviment nacional susceptible d'obligar el Govern a fer concessions. L'acció per l'amnistia constitueix un important fre a la repressió i, en les condicions actuals, pot ser una base per a la creació dels òrgans d'unitat que el poble necessita per a desfermar les grans accions de masses que han d'acabar amb la dictadura.

L'acció en defensa de la llengua i de la cultura catalanes contra totes les discriminacions, que impedeixen o dificulten llur desenrotllament, constitueix a Catalunya un altre front important en el que s'està forjant la unitat del poble contra el règim dictatorial.

El desenrotllament de lluites parcials, polítiques i econòmiques, de les distintes capes de la població ha de crear en els pròxims mesos les condicions necessàries per a realitzar amb èxit la Vaga Nacional Pacífica.

LA DEFENSA DE LA PAU I DE LA COEXISTENCIA PACIFICA PART INTEGRANT DE LA LLUITA ANTIFRANQUISTA

L'evolució de la situació internacional contribuirà a accentuar aquest procés.

La marxa dels esdeveniments mundials

està en contradicció amb el manteniment del règim franquista.

Com es diu en la Declaració de la Con-

ferència de representants dels partits comunistes i obrers, celebrada a Moscou el mes de novembre darrer, «... el tret

principal de la nostra època consisteix en el fet que el sistema socialista mundial es va convertint en el factor decisiu del desenrotllament de la societat humana ». En l'arena mundial es posa cada dia de manifest la superioritat de les forces del socialisme sobre les de l'imperialisme.

El creixement de la puixança i de la influència internacional del món socialista estimulen el desenrotllament del moviment nacional-alliberador a l'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina i les lluites de classe en els països capitalistes, accelerant així la disgregació del sistema colonial i la descomposició del sistema capitalista mundial.

La marxa dels assumptes mundials exerceix en el nostre país una influència favorable a la lluita antifranquista, contribuint a canviar la correlació interior de forces que ha de decidir en última instància la fi de la dictadura.

No és estrany per consegüent que el general Franco inciti reiteradament els seus protectors imperialistes a la guerra

santa contra el comunisme, en la qual veu ell l'única possibilitat de canviar el curs de la història.

Res no li importa a Franco que en aquesta guerra que preconitza puguin morir centenars de milions d'éssers ni que el nostre territori corri el perill — degut a l'existència de bases militars americanes — de veure's arrasat per les bombes atòmiques. Per a Franco, el perill principal està en que disminueixi la tensió internacional i s'afirmi la coexistència, puix que sap que si el seu règim perdura és gràcies a l'ajut que li proporciona la guerra freda. D'ací la seva política aventurera, dirigida a fomentar tots els focus de tensió internacional, i la seva resolució de mantenir la dominació colonial en les possessions espanyoles del Marroc — àdhuc amb el risc de provocar una nova guerra —, en el mateix moment en què multiplica a Espanya els «gibraltars» nord-americans.

Per sort, les forces de la pau són avui al món superiors a les de la guerra i, llui-

tant unides, poden impedir la guerra i imposar als imperialistes la coexistència pacífica.

El caràcter bel·licista i aventurer de la política exterior franquista fa de la lluita per la pau, per la liquidació de les bases nord-americanes a Espanya i pel desarmament universal proposat per la Unió Soviètica, la mesura més urgent de seguretat nacional i part inseparable de la lluita per la democràcia.

La Conferència de representants dels partits comunistes i obrers ha proclamat que els comunistes dedicaran totes llurs forces i energies a la tasca d'alliberar la humanitat dels horrors d'una nova conflagració mundial.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, que aprova enterament les resolucions de la citada Conferència, farà tot el que estigui al seu abast per a mobilitzar la classe obrera i el poble de Catalunya en defensa de la pau i de la coexistència pacífica.

LA COMMEMORACIÓ DEL XXV ANIVERSARI I L'ENFORTIMENT DEL P.S.U.

En atànçar-se el XXV aniversari de la seva fundació, el P.S.U. és la força més organitzada i influent de l'oposició antifranquista de Catalunya.

L'experiència de les passades grans accions de masses, en particular de l'assaig de Vaga Nacional Pacífica del 18 de juny del 1959, van demostrar, tanmateix, que el moviment de masses necessita assolir un més alt nivell d'organització, nivell que, en les actuals condicions del país, depèn en gran mesura de l'enfortiment de l'avantguarda comunista.

L'enfortiment del destacament dirigent, marxista-leninista, del proletariat, és una necessitat particularment urgent a Catalunya, puix que pel seu pes en la vida econòmica espanyola, per la densitat de la seva població obrera i per l'elevada consciència antifranquista de la majoria dels seus habitants, està cridada a jugar un paper capital en la liquidació de la dictadura.

La classe obrera i el poble de Catalunya necessiten un PSU de milers i milers de militants organitzats. Avui contem ja amb milers d'afiliats i un nombre encara més gran de simpatitzants, però les forces organitzades del Partit estan per dessota de les seves forces reals.

El grau extrem de descomposició a què arriba la dictadura i l'amplària de l'oposició antifranquista exigeixen — i ho fan possible — comptar amb sòlides organitzacions del P.S.U. a les empreses, als centres d'ensenyament, a les entitats professionals, culturals i recreatives, als barris, pobles i ciutats.

Urgeix sobretot assegurar que el P.S.U. estigui present i compleixi la seva funció dirigent en les grans empreses i urgeix superar el retard relatiu encara existent en el desenrotllament del partit en les zones agràries. En les grans lluites de masses que s'apropen, els treballadors de les grans empreses hauran de jugar un paper capdavanter, emportant darrera d'ells la resta de la població. I perquè la lluita adquireixi caràcter veritablement nacional és indispensable que els pagesos s'hi sumin. La proliferació i el desenrotllament de les organitzacions del P.S.U. a les zones agràries, que ens ha de permetre d'estendre la lluita antifranquista al camp, és també indispensable per a forjar l'al·liança de la classe obrera i dels pagesos, que constitueix una de les premisses ne-

cessàries a l'èxit de la revolució democràtica i al posterior avenç cap al socialisme.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya crida totes les organitzacions i tots els militants a commemorar el 25 aniversari del Partit guanyant nous afiliats, creant noves cèl·lules allí on no n'hi ha, constituint grups de joves i de dones, més amplis i flexibles que les cèl·lules, que ens ajudin a mobilitzar aquests sectors de la població.

Els militants que per una o altres causa estiguin al marge de l'organització regular del Partit han de posar en joc tota llur experiència per assolir que els simpatitzants que tenen a llur entorn es converteixin en militants, formin noves cèl·lules i comencin a actuar, orientant-se per **Ràdio Espanya Independent**, en espera de trobar contacte amb el Comitè Central.

Els militants veterans, inclusivament els que no estan organitzats, poden celebrar els 25 anys del P.S.U. facilitant que vinguin al Partit els millors joves treballadors i estudiants, els intel·lectuals progressius, els homes i dones que desitgen lluitar per la democràcia i el socialisme, tots els que es consideren comunistes o volen ser-ho.

Si cada comunista organitzat porta al Partit abans del 23 de juliol vinent nous militants, les nostres forces organitzades es multiplicaran en els mesos pròxims. Això significaria un gran avenç en l'aplicació del viratge d'organització assenyalat pel III Ple del Comitè Central del P.S.U. i en la creació de les condicions per a la vaga nacional pacífica. L'enfortiment del Partit no uepèn solament, ni principalment, de la quantitat d'afiliats. La primera condició de l'enfortiment del P.S.U. està en l'existència a cada lloc d'un Comitè de Partit que uneixi entorn seu les organitzacions de base i les dirigeixi, que sigui capaç d'apreciar justament les necessitats i desitjos de la població i d'elaborar les solucions i directrius que permetin mobilitzar les masses en accions parcials i en accions generals contra la dictadura.

Els Comitès han d'estar formats pels militants més combatents, més lligats a les masses i més desitjosos d'aprendre, independentment de llur edat i de l'època en què hagin ingresat en els nostres rengles. Si els Comitès es reuneixen amb regularitat i discuteixen col·lectivament els principals problemes polítics i d'organització, la pràctica donarà ràpidament a llurs components l'experiència i la prepa-

ració política que els pugui faltar.

L'ingrés al Partit de milers de nous militants planteja, no obstant, amb gran agudesesa la necessitat de dur a terme un treball metòdic per a fer-los conèixer els principis elementals de la nostra teoria. La Història del Partit Comunista d'Espanya és un llibre insubstituïble per a estudiar els esmentats principis d'una manera viva, lligats a la lluita del proletariat dels pobles d'Espanya al llarg dels darrers 40 anys.

Amb motiu del 25 aniversari el Comitè Executiu del P.S.U. editarà un opuscle en el qual seran continguts de manera resumida els orígens i la trajectòria del Partit durant aquests 25 anys i els seus fins immediats i futurs. Esperem que serà també un material útil per a l'educació dels comunistes catalans.

L'extensió de l'organització del Partit i el pas a una activitat cada cop més oberta entre les masses no cancel·len l'obligació de mantenir alerta la vigilància contra la possible penetració en els nostres rengles d'agents de l'enemic, ni la necessitat d'observar les regles de la clau destinada per a cobrir el partit, específicament els Comitès, dels cops de la policia.

El Comitè Executiu del P.S.U. crida totes les organitzacions i tots els militants a procurar que el 25 aniversari del P.S.U. marqui una etapa decisiva en la lluita per convertir el Partit en una organització de milers i milers de militants.

En el 25 aniversari del Partit estaran presents en el nostre record, inspirant-nos amb llur exemple, els centenars de comunistes catalans que, fidels fins a la mort a les idees invencibles del marxisme-leninisme, caigueren en els fronts de batalla o davant dels escamots d'execució defensant la causa de la classe obrera i del poble.

El Comitè Executiu del P.S.U. envia una salutació emocionada als comunistes que es troben en les presons i crida les organitzacions i els militants del Partit a desplegar un esforç encara més gran en la lluita per l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics.

EL COMITE EXECUTIU DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT
DE CATALUNYA

Barcelona, març del 1961